

Benžaminas ir Ana per rudens atostogas svečiavosi pas savo pusbrolių Robiną ir jo tėvus, dėdę Džoną ir tetą Betę. Dėdė Džonas buvo miškininkas, o jų namas stovėjo pačiame miško pakraštyje.

- Ar galėtume tuo takeliu nueiti iki medžių?
- Gal verčiau šiandien patyrinėkite namus, – pasiūlė dėdė Džonas.
- Rytoj iš ryto nusivesiu jus į mišką ir parodysiu ypatingą medį, – tarė Robinas. – Jam beveik trys šimtai metų. Puiki vieta slėptuvei įrengti.

Kitą rytą, iškart po pusryčių, visi trys vaikai išsiruošė į mišką. Jie žinojo, kad reikia nenuieiti nuo tako ir laikytis visiems drauge, kad nepasiklystų. Medžių lapai dažėsi geltona, raudona ir ruda spalvomis.

Ypatingasis Robino medis buvo milžiniškas ąžuolas.
– Trys šimtai metų – ilgas laikas, – svarstė jis. – Žmonės
paprastai gyvena ne ilgiau nei vieną šimtą metų. O šis medis
jau auga tris kartus ilgiau!

Robinas, Benžaminas ir Ana
susirado prie medžio šaunią
vietelę ir iš šakų bei lapų
susirentė slėptuvę. Tai buvo
gera vieta pasislėpus stebėti
paukščius ir gyvūnus.

Jie išvydo vanagą,
kuris vaikėsi balandį,
ir po didįjį ąžuolą
šmirinėjančias bei giles
žiemai renkančias kelias
voveres.

Kita diena buvo
ūkanota.

Dėdė Džonas sode
pasodino obelį, o Ana
jam padėjo. Nekantravo,
kada kitą sykį atvykusi
pasisvečiuoti galės
paragauti jos sultingų
obuolių.

Po pietų vaikai miške
grybavo. Robinas žinojo,
kuriuos grybus valgyti
saugu, o kurie – nuodingi.
Vakarienei jie parnešė pilną jų krepšį.

Rudens atostogosėjo į pabaigą ir tą vakarą Benžaminas su Ana
grįžo į miestą.

Kitą kartą aplankyti giminaičių jie atvažiavo žiemą.
Benžaminui be galo patiko sniegas. Juodu su Robinu ėjo į
mišką paslidinėti.

Netgi numetęs lapus didysis ąžuolas buvo puikus
prieglobstis paukščiams ir gyvūnams. Galbūt pavasarį čia
lizdus susisuks pelėdos.